



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ing. Bc. A. F.**, zastoupeného advokátem Mgr. Václavem Voříškem, Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2018, čj. KUJI 35902/2018, sp. zn. OOSČ 73/2016 OOSC/29, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2019, čj. 33 A 38/2018-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Magistrát města Jihlavy shledal žalobce vinným ze spáchání dopravního přestupku, který spočíval v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 14 km/h, a uložil mu pokutu 2 000 Kč. Odvolání proti rozhodnutí magistrátu zamítl krajský úřad dne 10. 5. 2018. Žalobce podal proti rozhodnutí krajského úřadu žalobu, tu však krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 17. 12. 2019.

[2] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítal nepřezkoumatelnost i nesprávné posouzení právní otázky. Jeho námitky se vztahovaly jednak ke kritériím pro výměru pokuty, jednak k tomu, že stěžovatel nemohl ve správním řízení vznést námitku podjatosti.

[3] Kasační stížnost není důvodná.

[4] Rozsudek krajského soudu není nepřekoumatelný. Žaloba v této věci byla dost dlouhá a obsahovala celkem deset námitek. Krajský soud se všem těmto námitkám věnoval v rozumném rozsahu a i po obsahové stránce je jeho rozsudek dostatečně propracovaný.

[5] NSS souhlasí i s věcnými závěry, k nimž dospěl krajský soud.

[6] Správní orgány zhodnotily zákonná kritéria pro ukládání sankce způsobem, který je u běžného přestupku tohoto typu dostatečný. Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích se při určení druhu sankce a její výměry *příhlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohybkům a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení*. Tato kritéria jsou demonstrativní. Není tak ani třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem popisovaly naplnění každého z nich (srov. např. bod 37 rozsudku ve věci 9 As 246/2019).

[7] Magistrát se ve svém rozhodnutí zmínil jak o zavinění (ve formě nedbalosti), tak o způsobu spáchání přestupku (v ranních hodinách, v zastavěné části obce). Do třetice stěžovatel poukazoval na chybějící výslovné zhodnocení následku, to však NSS nepovažuje za vadu. Jízda vyšší než povolenou rychlostí je ohrožovacím deliktem a tento typ přestupku obvykle nemívá jiný následek než možné ohrožení bezpečnosti silničního provozu. (Kdyby jiný následek nastal, šlo by pak o jiný – závažnější – přestupek.) Tento zjevný fakt proto není třeba v odůvodnění zdůrazňovat.

[8] Stěžovatel odkázal na rozsudek ve věci 2 As 323/2016, v němž NSS citoval z některých svých dřívějších rozhodnutí (*„správní orgán je povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, která zákon předpokládá“*). Tyto obecné zásady ale nelze absolutizovat. Hlavním důvodem zrušení správního rozhodnutí ve věci 2 As 323/2016 totiž bylo to, že správní orgány nezvažily, zda by bylo možné zahladit dřívější přestupky.

[9] Krajský soud nepochybil ani v závěru, že délka řízení v této věci neměla vliv na závažnost přestupku, a neměla mít tedy za následek nižší pokutu.

[10] Jak krajský soud popsal (body 28–32 rozsudku), především tu o žádné průtahy ve správním řízení nešlo. Stěžovatel se přestupku dopustil v září 2015, magistrát rozhodl v prosinci 2015, žalovaný pak v lednu 2016. Krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného v únoru 2018 a žalovaný opětovně rozhodl po třech měsících, tedy v květnu 2018. Stěžovatel nabízí ke své argumentaci judikaturu, ta však není přílehlavá. Přestupkové právo se sice analogicky řídí stejnými zásadami jako právo trestní, stěžovatel však žádá, aby mírná peněžní sankce, kterou musel snášet, byla podrobena stejně přísným kritériím jako trestná činnost postihovaná nepodmíněnými tresty odnětí svobody, které se dotýkají základního práva na osobní svobodu (3 Tdo 748/2007, I. ÚS 554/04). To podle NSS není možné ani žádoucí.

[11] Další stěžovatelovy citace jsou nepřiléhavé, protože zmiňovaná rozhodnutí Ústavního soudu (II. ÚS 7/2003, II. ÚS 445/98) neříkají nic o zmírnění trestu, jen obecně konstatují, že průtahy v řízení porušují Listinu základních práv a svobod i Úmluvu

pokračování

o ochraně lidských práv a základních svobod. Neobstojí ani odkaz na kárné rozhodnutí 11 Kse 21/2009: tam kárný senát uložil exekutorovi napomenutí (ačkoli kárný návrhovař žádal pokutu) a zdůvodnil to mj. délkou kárného řízení. Toto řízení ovšem připodobnil – pokud jde o jeho dopad na osobu kárně obviněného – spíše trestnímu řízení a také zdůraznil, že exekutor dosud nebyl kárně trestán. Ani první, ani druhý aspekt není u stěžovatele splněn.

[12] Důvodná není ani třetí z námitek týkajících se zdůvodnění sankce. Krajský soud si byl vědom toho, že magistrát přihlédl ke spáchání přestupku *v zastavěné části obce* (ačkoli to je již znakem skutkové podstaty překročení rychlosti v obci); zdůraznil však, že žalovaný tuto nevhodnou formulaci opravil (viz body 47 a 49 napadeného rozsudku) a zmínil se o vyšší hustotě provozu a zvýšeném pohybu chodců v daném místě v ranní hodině pracovního dne. Stěžovatel upozorňuje na zásadu, že obě správní rozhodnutí tvoří jeden celek; z toho podle něj plyne, že chyba v rozhodnutí magistrátu stále přetrvává, protože žalovaný výslovně nezměnil odůvodnění magistrátu. S tím však NSS nesouhlasí. To, že obě správní rozhodnutí tvoří jeden celek, znamená především to, že odvolací orgán může napravit chyby orgánu prvního stupně, a to i pouhým upřesněním (doplněním) argumentace, k němuž není třeba formální postup podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[13] Krajský soud podle NSS správně zhodnotil i námitku vztahující se k možnosti namítat podjatost.

[14] Stěžovatel žádal již v prvním kole správního řízení o informaci o oprávněné úřední osobě, té se mu dostalo. Poté, co krajský soud v únoru 2018 zrušil první rozhodnutí žalovaného, sdělil žalovaný stěžovateli dne 7. 5. 2018, kdo je novou oprávněnou úřední osobou v této věci; dne 10. 5. 2018 pak žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání.

[15] Stěžovatel nyní zdůrazňuje, že jeho žádost o informaci o oprávněné úřední osobě byla aktuální i ve druhém kole správního řízení, a že ji tedy nemusel výslovně podávat znovu. Tím reaguje na zmínku krajského soudu o tom, že ve druhém kole řízení poskytl žalovaný informaci „jednostranně“. NSS nepokládá za nutné tuto otázku řešit: důležité je, že informace i napodruhé poskytnuta byla.

[16] Stěžovatel se dovolává rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci 30 A 197/2016, kde mu prý soud dal v podobné věci za pravdu. Je fakt, že tehdy krajský soud zrušil rozhodnutí odvolacího správního orgánu kvůli námitce, podle níž nebylo žalobci umožněno vznést námitku podjatosti. Jednak ale v té věci správní orgán prvního stupně nereagoval na žádost o označení oprávněné úřední osoby vůbec nijak (stejně jako ve věci rozhodované u NSS pod sp. zn. 4 As 205/2017), takže se žalobce její jméno dozvěděl až z napadeného rozhodnutí. V nynější věci stěžovatel informován byl, a to, že se jeho zmocněnec podíval do své datové schránky až po třech dnech, nemůže jít správním orgánům k tíži. Jednak NSS sice zamítl kasační stížnost odvolacího správního orgánu proti rozsudku 30 A 197/2016, ale s ohledem na kasační důvody se výslovně odmítl zabývat tím, zda důvod podjatosti, který byl uveden v žalobě, skutečně mohl založit pochybnost o nepodjatosti oprávněné úřední osoby. K tomu je třeba zdůraznit, že informace o

oprávněné úřední osobě nejen že byla v nynější věci zaslána do datové schránky stěžovatelova zmocněnce, ale byla také nejpozději k tomuto dni založena ve správním spisu (opět na rozdíl od věci 30 A 197/2016). Stěžovatel se tak s informací mohl seznámit a bezodkladně, jak to žádá správní řád, namítnout podjatost úřední osoby.

[17] Ostatně tato námitka podjatosti, jak ji stěžovatel poté upřesnil v žalobě, je pochybná i obsahově. Přinášela jediné tvrzení, a sice že úřední osoba je podjatá, protože neposkytla stěžovateli s dostatečným předstihem informaci o své totožnosti. To podle stěžovatele svědčí o tom, že má k němu úřední osoba negativní vztah, jehož příčinou jsou procesní úspěchy stěžovatelova zmocněnce Ing. M. J. v přestupkových řízeních. Buď tedy tvrzené důvody podjatosti byly takto obecné a stereotypní (tedy vycházející z toho, že všichni úředníci jsou z povahy věci vždy podjatí vůči Ing. J. a dalším osobám s ním spojeným) a stěžovatel je býval mohl uplatnit kdykoli během řízení, bez ohledu na jméno konkrétní úřední osoby. V takovém případě by s nimi nemohl uspět, protože námitka podjatosti musí být individuální. Nebo se důvody vztahovaly ke konkrétní úřednici, ovšem v takovém případě by se byly vyprázdnily, jakmile by stěžovatel využil svého procesního práva a bezodkladně reagoval na sdělení, které mu bylo doručeno do datové schránky dne 7. 5. 2018. V takovém případě by pak už vlastně nebylo co namítat. Spíše než o věcnou námitku podjatosti tu jde podle NSS o stěžovatelovu procesní strategii, jíž krajský soud správně neposkytl ochranu.

[18] Stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, NSS proto kasační stížnost zamítl.

[19] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady vymykající se z jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu